

Alumnus van het Jaar Merel Rumping: 'Je ziet hoe heftig de wereld is'

Vervolg van pagina 5

(ze schuift het glaasje water) een klein centrumpje, waar iemand protheses maakt met minder middelen. Diegene kan dan met de Majicast werken, is ons plan: hij doet gips om iemands stomp, die persoon gaat in het apparaat staan, ze wachten vijf minuutjes, en dan hebben ze een mal. Die mal kunnen ze met de post opsturen naar het grote orthopedische centrum, waar ze er een prothese van maken. Die wordt vervolgens toegestuurd. Dat is eigenlijk het doel van LegBank: hoe decentraliseer je orthopedische zorg?' In het bedrijfsmodel van LegBank kunnen prothesemakers de Majicast kopen op afbetaling, evenals de gehandicapten hun protheses.

Uitgerold

Op dit moment wordt alles voorbereid om die Majicast fabrieksmatig te produceren. Tien exemplaren zijn voorbesteld. De planning is om in oktober vijf naar Colombia te sturen. Gaat daar alles goed, dan kan de LegBank uitgerold worden naar andere landen. Begin mei was Rumping op een orthopedisch congres in Kaapstad, Zuid-Afrika, waar ze in gesprek kwam met specialisten uit Kenia. Ook denkt ze aan Zuid-Afrika en India als mogelijke markten. 'India is een land waar enorm veel diabetes is', vertelt ze. 'Diabetes is wereldwijd de belangrijkste oorzaak van onderbeenamputatie.'

Overigens wil Merel Rumping niet alle eer voor LegBank krijgen. Ze is weliswaar marketeer, projectmanager, uitvoerder en fondsenwerver ineen, maar het team bestaat nadrukkelijk ook uit onderzoekers van de Strathclyde University, prothesemakers van orthopedisch centrum Hoogstraat in Utrecht en collega's bij ProPortion.

Zelf groeide ze op in Heemskerk in Noord-Holland. 'Ik kom uit een sociaal nest', vertelt ze. 'Mijn moeder is verpleegkundige en mijn vader werkt met moeilijk lerende kinderen.' Ze koos voor de opleiding European Studies in Amsterdam, maar al na een paar maanden vloog ze als twintigjarige naar Colombia om daar in een opvangtehuis in Medellín vrijwilligerswerk te doen, met straatkinderen.

Dromerig

Dat begon wat dromerig: ze wilde graag Spaans leren, en ze kende toevallig iemand in Colombia bij wie ze kon logeren. Maar ze kwam er terecht in een rauw universum. 'Je ziet kinderen die in de prostitutie werken. Ik kende een meisje van elf, dat ik op straat onder een dekentje vandaan had getrokken. Zij prostitueerde zich om geld bij elkaar te krijgen voor haar broertje van zeven, Sebastiaan. Die liep in zijn onderbroekje rond, met een flesje lijm, en was continu *high*. Het was echt een heel harde wereld. Ik heb ook veel gelachen met die kids, maar ik denk dat die tijd me erg gevormd heeft. Je ziet hoe heftig de wereld is. Dat heb je niet door als je uit een dorpje komt: ik fietste in Nederland tussen de weilanden door naar school, kwam weer thuis en ging naar dansles. En ineens sta je met beide benen in de echte wereld en zie je wat voor onrecht er is. Dat heeft mij geprikkeld om tijdens mijn leven daar iets aan te doen.'

'Sowieso heeft, achteraf gezien, die tijd mij geholpen een netwerk in Colombia op te bouwen. Ik kende er mensen die me later konden helpen om bij artsen, zorgverzekeraars en de overheid aan te schuiven. Het is precies tien jaar geleden dat ik er woonde. Het is gek om er terug te komen, nu in een heel andere wereld. Ik bedoel: ik ging daar in die tijd altijd met jongeren om die allemaal een beetje stonken, en vaak luizen hadden. Nu zit ik er bij de overheid aan tafel. Heel maf.'

STERKEN STELT

Yantai komt eraan!

OPGETEKEND DOOR MARJAN BROUWERS

Van die zonnige dagen rond Hemelvaart heb ik dit jaar niets meegekregen, want ik was met een delegatie van de RUG naar onze toekomstige campus in China. Twee jaar geleden was ik voor het eerst in Yantai en toen keek ik mijn ogen uit. En deze keer was dat weer het geval, maar nu omdat er alweer zoveel was veranderd in de omgeving.

Het is ongelooflijk hoe snel ontwikkelingen gaan in China, ook in academisch opzicht. Dat is een van de redenen waarom we hebben besloten om in te gaan op de uitnodiging van de Chinese overheid om een eigen universiteit op te zetten in Yantai, een kuststad op een uur vliegen van Beijing. Op deze manier bouwen we onze reputatie en naamsbekendheid als internationale universiteit verder uit.

Yantai biedt ons ook de kans om onze basis te verbreden. We hebben op dit moment 30.000 studenten in Groningen. Hier verder groeien is lastig, maar daar kan dat wel: we kunnen zeker 10.000 studenten extra opleiden. Ze krijgen hetzelfde academische programma als in Groningen en studeren af met een Nederlandse bul. Dat is met name interessant voor Chinese studenten die graag een internationaal diploma willen halen maar die het studeren in het buitenland te duur vinden. Het is dan ook niet zo dat die Chinese studenten massaal naar Groningen komen: ze volgen ons programma in China. Tegelijkertijd kunnen onze eigen studenten een deel van hun reguliere programma in Yantai volgen. Dat is een waardevolle ervaring: je leert veel van het studeren in een totaal andere omgeving en je haalt ondertussen wel je punten. Voor onze wetenschappers is het weer een mooie kans om internationale ervaring op te doen als onderzoeker en docent.

Wij zijn de eerste universiteit op het Europese continent die deze stap zet en daar ben ik best trots op. Tegelijkertijd ben ik me ervan bewust dat het politieke klimaat in China anders is dan hier. Denk maar aan waarden als de vrijheid van meningsuiting. Daarom vind ik het belangrijk dat we ook daar onze academische autonomie en vrijheden goed bewaken. Ik heb dan ook tijdens deze reis een sessie geleid over onze visie op academisch onderwijs. Zo vinden wij het belangrijk dat onze studenten kritisch leren denken en met elkaar en docenten in discussie gaan. Dus niet braaf luisteren naar wat de hoogleraar zegt, maar actief meedoen.

Ik weet dat de vrees bestaat dat de campus daar ten koste zal gaan van de kwaliteit hier. Dat gaat niet gebeuren: als onze eigen mensen daar willen werken – voor een paar maanden of voor langere tijd – nemen we meteen nieuwe mensen aan om hun taken hier over te nemen. Verder gaan we vooral staf rekruteren speciaal voor China. Ik denk dat Yantai voor onze mensen heel interessant is, maar uiteraard alleen op basis van vrijwilligheid. Ook verwacht ik interessante spin-offs in Groningen. Zo hebben we al een bachelor Moderne Chinese Taal en Cultuur op de tekentafel liggen. Het liefst zou ik daar meteen mee van start gaan.

Elmer Sterken, rector magnificus